

Κολοκοτρώνη κατὰ τοῦ βουλευτοῦ Παρνασσίδος Κεχαγιά. Τί ἐπαθεν ἡ Ἑλλάς ἐκ τῶν δύο ἐκείνων ραπισμάτων, δι' ἃ βεβαίως ὁ Αἰὼν καὶ τότε πάλιν μυρολογῶν θά ἔλεγε: Εἴθε μὴ ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἓνας δεσπότης εἰς τὰ παιδικὰ μας ἔτη ἑκφωνῶν Μεγάλην Παρασκευὴν λόγον, ἔλεγε παταγῶδει φωνῇ: «Ἰούδα, Ἰούδα, Ἰούδα, εἴθε μὴ ἐγενᾶσσο!» μὴ συλλογιζόμενος ὁ ταλαίπωρος ὅτι ἂν δὲν ἐγενᾶτο Ἰούδας δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν αὐτὸς νὰ ἐκφωνῇ λόγον!

Ἐν ράπισμα ἐπὶ ἐνὸς βουλευτοῦ, ἐνὸς δηλαδὴ δισεκατομμυριοσταῦ τῆς Ἑλλάδος! Ἄλλ' ἡ Ἑλλάς ἡ ἰδία ἔφαγε ραπίσματα δεινότετα ἐπὶ τῶν παρκερικῶν, ἐπὶ τῶν πατριοφικῶν, ἐπὶ Χόβαρτ, ἐπὶ Συνεδρίου, ἐπὶ τῆς συνθήκης τῆς 30 Μαρτίου. Ὁ Αἰὼν τότε δὲν εἶπεν: Εἴθε μὴ ἀνέτελλον αἱ ἡμέραι αὗται. Καὶ ἐπὶ τέλους, τώρα πρὸ πολλοῦ, ἀπὸ τῆς Μεταπολιτεύσεως καὶ ἐντεῦθεν, διερχόμεθα τόσας πονηρὰς ἡμέρας, ἐὰν μὴ ὡς Ἔθνος, ἀλλὰ ὡς Κράτος, καὶ ὁ Αἰὼν καμνίαν ἡμέραν δὲν ἐπεθύμησε νὰ μὴ ἐγενῶντο αἱ ἡμέραι αὗται, ἀλλὰ καὶ αὗται ἀνέτελλον, καὶ αὐτὸς ἀνέτελλεν, αἰσιοδοξώτατος πάντοτε ὅλων τῶν ἐπὶ γῆς Ἑλλήνων, παροιμιώδης ἐφευρετὴς δι' ὅλα τὰ γινόμενα αἵσχη τοῦ κλασικοῦ ἐκείνου: *Αὐτὰ συμβαίρουν καὶ εἰς Παρισίους, πανηγυριστὴς, μετριαστής, κολαστὴς, καὶ ἐνίοτε κόλαξ.*

Ἐσυλλογίσθη ποτὲ τί λέβητες κωχλάζουν κάτω τοῦ ταπητοστρώτου τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων ἐδάφους, οὗ τὴν ἐπιστάσιν αὐτὸς ἔχει ὡς ἔφορος τοῦ Βουλευτηρίου; Ὅλα τὰ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἀνθρώπινα μίσση καὶ πάθη ἀνεμυδερνουν ἐκεῖ μέσα! 245 βουλευταὶ, 245 γαστέρες, 245 φιλοδοξίαι, 245 στόματα, 245 θυλάκια. Ἡμεῖς δὲν παραδεχόμεθα ἀρμονίαν, μεταξὺ δύο ἀνθρωπίνων ψυχῶν, εἰμὴ μόνον ὅταν ὁ ἕως — καὶ ἕως παράφρων — τὰς συνδέη. Παρῆλθεν ἡ παραφροσύνη; Πάυει καὶ αὐτὴ ἡ μεταξὺ τῶν πρῶν ἐρωμένων ἀρμονία. Ποία λοιπὸν ἀρμονία θὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ 245 βουλευτῶν; Μόνον ἀπέναντι τῆς ἐξουσίας οἱ 245 μερίζονται ἀμέσως εἰς δύο καὶ μόνας ὑπάρξεις. Εἰς τοὺς κατέχοντας τὴν ἐξουσίαν καὶ εἰς τοὺς θέλοντας νὰ τὴν καταλάβωσιν! Ἐκατὸν εἴκοσι ἢ ἑκατὸν τριάκοντα — ὡς πλειοψηφία γίνονται εἰς καὶ μόνος ὁ ἄνθρωπος μὲ μίαν κεφαλὴν — τὸν Τρικούπην — μίαν θέλησιν — τὸν Τρικούπην — μίαν ψυχὴν — τὸν Τρικούπην. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σφίγγει ἐν ταῖς ἀγκάλαις του τὴν νύμφην-ἐξουσίαν. Τολμήσατε νὰ τοῦ τὴν ἀρπάσητε. Προτιμᾷ νὰ σᾶς παραδώσῃ τὴν κεφαλὴν του, τοὺς πόδας του, τὴν καρδίαν του, τὴν κοιλίαν του, παρὰ τὴν ἐρωμένην του. Διότι δι' αὐτὸν κεφαλὴ εἶναι ἡ Ἐξουσία· πόδες εἶναι ἡ Ἐξουσία· καρδιά εἶναι ἡ Ἐξουσία· κοιλία εἶναι ἡ Ἐξουσία. Ἐὰν νομίζεται μέγας καὶ οἱ λόγοι του μεταξὺ ἑκατὸν εἴκοσι κεφαλῶν προβάτων πίπτουν ὡς θεόφατα, τοῦτο γίνεται διότι ὁμιλεῖ ὡς πρωθυπουργός. Ἐὰν τρώγῃ, τοῦτο τὸ κατωρθώνει, διότι εἶναι πρωθυπουργός. Ἐὰν φαίνεται ὅτι αἰσθάνεται, τοῦ τὰ δαυεῖται τὰ αἰσθήματα ἡ Ἐξουσία. Αὐτὴ τὸν κινεῖ, τὸν βαστάζει, τὸν ὠθεῖ, τὸν συγκρατεῖ, τὸν μεθῇ, τὸν ζαλίζει, τὸν κοιμίζει, τὸν ἐνιερύεται.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔκαμεν ὁ Μαράτος εἰς τὴν Συμβατικὴν, ὅταν προσέβαλλον καὶ ἀνεκάλουν καὶ πάλιν ἐπαρουσίαζον καὶ ἐπὶ τέλους ὀριστικῶς ἀπέσυρον τὸ κατ' αὐτοῦ κατηγορητήριον διὰ τὰς σφαγὰς τοῦ Σεπτεμβρίου, ἀναβὰς δηλαδὴ τὸ βῆμα καὶ ἐκβαλὼν ἐκ τοῦ κόλπου του πιστόλιον εἶπε: Ἰδοὺ μὲ ποῖον ὄπλον θὰ ἐτίνασεν ὁ Μαράτος τὰ μυαλά του εἰς τὸν ἀέρα, ἐὰν τὸ κατηγορητήριον περνοῦσε, θὰ τὸ ἔκαμνεν ὁ Τρικούπης ἐὰν τοῦ ἀφῆρουν τὸ χαρτοφυλάκιον τῆς πρωθυπουργίας χωρὶς νὰ χρειασθῇ νὰ μεταχειρισθῇ κανὲν φονικὸν

ὄπλον. Θὰ ἔμενε χωρὶς κεφαλὴν ἂν καὶ θὰ εἶχε τὴν κεφαλὴν του.

Ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ βόα τοῦ Σισφιγκτήρος, ὅστις μέχρι πνιγμοῦ στραγγαλίζει — ἐξ ἔρωτος — τὴν ἐξουσίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του, — ὁ ὅποιος αὐτὸς — ὁ κ. Τρικούπης — περιλαμβάνει εἰς ἑαυτὸν τοὺς ἑκατὸν εἴκοσι τῆς πλειοψηφίας του, παρατάσσεται ἄλλη ἐκατόγχειρ καὶ ἑκατοντακέφαλος ὑπόστασις — ἀλλὰ μία καὶ αὐτὴ — ἡ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, κατεχομένη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ φλογεροῦ ἔρωτος πρὸς τὴν νύμφην-ἐξουσίαν καὶ ἀγωνιζομένη νὰ τὴν κατακτήσῃ μίαν ἡμέραν καὶ νὰ τῆς φιλοδωρήσῃ τὰ αὐτὰ σφιζήματα καὶ πνιζήματα καὶ στραγγαλίσματα. Αὐτὴ τώρα δὲν ἔχει κεφάλι καὶ θέλει ν' ἀποκτήσῃ μὲ τὴν ἐξουσίαν τοιοῦτον· δὲν ἔχει καρδίαν καὶ φιλοδοξεῖ τοιαύτην εἶναι ἀκέφαλος, ἄκαρδος, κλονουμένη, μὴ δυναμένη νὰ βαδίσῃ, νὰ ὑπάγῃ ἐμπρός, μηδὲν αἰσθανομένη, μηδὲν νοοῦσα, μηδὲν ἄλλο θέλουσα· καὶ νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ὅποια δὲν ἔχει, τὰ ὅποια δὲν δύναται, τὰ ὅποια δὲν θέλει, θὰ δυνηθῇ νὰ τὰ ἔχῃ, θὰ δυνηθῇ νὰ τὰ θέλῃ, ἄμ' ἀποσπάσῃ τὴν νύμφην ἐξουσίαν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς ἀντιζήλου ὑποστάσεως.!

* *

Ἐ! λοιπὸν, κύριε Φιλήμων, τί θέλετε αἱ δύο αὗται ὑποστάσεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἀπαρτίζεται ἀπὸ ὑπερεκατὸν μέλη νὰ κάμουν; Πῶς θέλετε νὰ φέρωνται; Ὡς μέλη ἀκροατηρίου διδασχῆς τοῦ Μακράκη; Ὡς μέλη ἀκροατηρίου δημοσίου μαθήματος ἐν τῇ Παρνασσῇ. Ἡ ὡς ἀκροαταὶ ἐπικηδείου σὰς λόγου; Ἡμεῖς ἀποροῦμεν πῶς πράγματι, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ ἀρθρογράφου σὰς Εὐρώτα, δὲν ἀλληλοσφάζονται κατὰ γράμμα; Καὶ αὐτὴ θὰ ἦτο ἡ μόνη ὑπηρεσία ἣν θὰ διέπραττον πρὸ τὸν τόπον δι' ὅλου τοῦ βίου τῶν, ὑπηρεσίαν ὅμως τὴν ὁποίαν ἡρνήθησαν καὶ ἀρνοῦνται.

Καλεδάν.

ΒΟΥΛΗ

Σάββατον, 18 Δεκεμβρίου

Ἐνῶ διέτρεχον τὴν πρὸς τὸ βουλευτήριον φέρουσαν, δὲν ἤξευρω πῶς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μου ὁ κ. Μάνδαλος, καὶ πῶς μοῦ ἐπῆλθεν ὄρεξις νὰ εὕρω ὁμοιοκαταληξίαν διὰ τὴν αἰτιατικὴν πτώσιν τοῦ ὀνόματός του· καὶ ἀμέσως χαίρων διότι τόσον εὐκόλως εὗρον τὸ ποθοῦμενον, συνέταξα τὸν Μάνδαλον μὲ τὸ *skandalon*, καὶ πολλάκις ἐπανέλαβα μεταξὺ τῶν χειλέων μου, βαδίζων, τὸ ζευγὸς ὅπερ ἐδημιούργησεν ἡ ὁμοιοκαταληκτικὴ εὐχέρειά μου.

Μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς, μάρτυς γενόμενος τῶν βουλευτικῶν θριάμβων, ἐξεπλάγην διὰ τὴν περιέργον σύμπτωσιν ἥτις ἐνυπῆρχε μεταξύ τοῦ πρωταγωνιστοῦ Μανδάλου, καὶ τῆς ὁμοιοκαταληξίας μου, οἷονεῖ ἀκουσίας προαισθήσεως τῆς μελ-lούσης καταιγίδος.

Ἐντυπώθη ἐντός μου καὶ ἡ συνάντησις μετὰ τοῦ κ. Δημητρακάκη, πηγαίνοντος εἰς τὴν Βουλὴν· ἐβάδιζε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Κυρίου του· ἔτυχε νὰ τὸν παρατηρήσω· τὸ ἀπότομον ἐκεῖνο τῆς φυσιογνωμίας του εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον· αἱ τριχες τοῦ μύστακός του ἦσαν ἀπειλητικῶς ἀνατεταμέναι, ὡς ἂν ἀνυπομόνουν ν' ἀρχίσουν τὸν καυγᾶν· ἐβάδιζε μᾶλλον τοῦ συνήθους κεκυφώς, ὡς ἂν μετέβαινεν ἐκεῖ ἀ-

ποφασισμένος, και τὸν ἐθάρυνε τὸ ἔκτακτον βάρος τοῦ κυοφορουμένου βαπίσματός του.

Βλέπω τὸν Δημητρακάκη ἀρχίζοντα νὰ διηγήσῃ καταλαμβάνων ὅτι προσβάλλει τὴν χθесινὴν ἀπαρτίαν· ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτὰ ἐξακολουθεῖ χωρὶς νὰ τὸν διακόψουν, καὶ ἀπορῶ πῶς ἡ συμπολίτευσις δεικνύει τόσην γενναιοῦτητα πρὸ τοῦ μάλλον ἀντιπαθητικοῦ αὐτῇ μέλους τῆς ἀντιπολιτεύσεως· ἐτοιμάζομαι νὰ φιλοσοφῶ ἐπὶ τῆς δυνάμεως τῆς ἔξως ὡς πρὸς τὰς ἀγορεύσεις τοῦ Δημητρακάκη, ὅτε μὲ διακόπτουσιν αἱ συνήθεις ἀποδοκιμασίαι, οἱ θόρυβοι καὶ τὰ κοσμητικὰ ἐπίθετα· ἤδη ὁ Δημητρακάκης θέτει εἰς ἐνέργειαν τὴν ῥητορικὴν τῶν χειρῶν του, μυριάκις εὐνοητοτέραν τῆς τῶν λόγων του· ἀλλ' ἐνῶ πάλιν ἐτοιμάζομαι νὰ φιλοσοφῶ ἐπὶ τῆς δυνάμεως τῆς συνηθείας, διακηρύσσας με ἀπαθείστατον πλέον πρὸ τῶν καθημερινῶν ἀπαραιτήτων σκηνικῶν, ὁ Μάνδαλος ἀποσπασθεὶς ἐν βίᾳ τοῦ διήλου τῶν ὑπουργικῶν, εὐρίσκεται πρὸ τοῦ βήματος, ἀνταποδίδων ὀργίλως τὰς ὕβρεις, κτυπῶν τὰς χεῖρας, καὶ σκεφθεὶς ὅτι ὁ καλλίτερος τρόπος τῆς λύσεως τῆς σκηνδαλώδους συζητήσεως εἶνε ἐν λακωνικώτατον κάτω, τὸ ὁποῖον φυσικὰ ὁ Σπαρτιάτης βουλευτὴς θὰ ἠγνόει· ἀλλ' ὅσον ἄλλου· καὶ ὄντως· εἰς αὐτὸ τὸ κάτω ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ ἀποκριθῇ ὁ Δημητρακάκης, κατελθὼν τοῦ βήματος· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπεθύμει νὰ καταπαύσῃ τὴν ἀγόρευσίν του, μετεχειρίσθη ἀντὶ βήματος τὴν παρειᾶν τοῦ Μανδάλου, τόσον προχείρως εὐρεθεῖσαν πλησίον του, καθ' ἧς ἐπέριψεν, ὡς συνηθὼς ἐπραττε, βαρεῖαν τὴν παλάμην του.

Τοῦτο δυστυχῶς παρεξηγήθη καὶ ὑπὸ τῶν δύο πετερύγων νομίζουσιν ὅτι ἐκτυπήθη ὁ Μάνδαλος, καὶ ἐγείρονται οἱ μὲν διὰ νὰ παραστήσωσιν ἀγάλλματα ἐκπλήξεως καὶ ταραχῆς, οἱ δὲ διὰ νὰ ἐρμηνεύσωσι πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο, οἵτινες ἐκρατοῦντο συμπεπλεγμένοι· διότι ἡ χεὶρ τοῦ Δημητρακάκη εἶχε κολλήσῃ ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ Μανδάλου· ἡ ἑλξὶς ἐπενήργησε θαυμασίως. Καὶ οἱ ὀρμήσαντες ὑποδικιροῦνται εἰς δύο δυνάμεις ἀντιθέτως λειτουργούσας· οἱ μὲν σπεύδουσι νὰ χωρίσωσι τοὺς διαμαχομένους, οἱ δὲ νὰ ἐνώσωσι τὰς ῥάβδους τῶν μὲ τὰς κεφαλὰς καὶ ὠμοπλάτας τῶν συσσωρευθέντων εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης.

Ποῖον ἡδύτατον θέαμα ἀπὸ τῶν θεωρείων μας τὰ ἔρρυθμα ἀναισθηκατεβάσματα τῶν ῥάβδων, τὰ πρὸ τοῦ προεδρείου συμπυκνούμενα κύματα τῶν κεφαλῶν, ὀρμητικῶς σειομένων, τὸ καπέλλο τὸ ὁποῖον φορεῖ ὁ κ. Πρόεδρος ἐγκαταλείπει τὴν ἑδραν του, ἡ πρωτοφανὴς ὠχρότης τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἡ ἀμήχανος ἀκίνησία τῶν ὑπουργῶν ἐπὶ τῶν ἐδρῶν αὐτῶν, ἡ ὀρμή τῆς φουστανέλλας τοῦ Λαμπруνοπούλου, πρῶτου ἀναπηδήσαντος εἰς τὸ πῦρ, αἱ κατ' ἰδίαν ἀλληλομαχίαι βουλευτῶν, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τοῦ Μεσσσηνέζη ἐν μέσῳ τοῦ πανδαιμονίου ἐκείνου, ἡ ἑξαψὶς τοῦ Μαυρομυχάλη, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας εἰσελθὼν διὰ νὰ προσφέρῃ, ὁ πτωχὸς, τὰς ὑπηρεσίας του, καὶ ἀποδιωκόμενος δι' ὠθήσεων ὑπὸ τῶν βουλευτῶν, ἡ παρατεινόμενη ἀφηνείασις τοῦ Μανδάλου, τὸν ὁποῖον καὶ ἀφοῦ ἤρχισε νὰ κοπάζῃ ὁ σάλος, τρεῖς ἐκράτουν καθηλωμένον ἐπὶ τοῦ τοίχου, ζητοῦντα μὲ λύσεως σπασμούς νὰ τὸν ἀφῇσιν ἐλευθέρον διὰ νὰ τελειώσῃ τοὺς λογαριασμούς του, ὁ Δουζίνας κραυγάζων τὸ νομοσχέδιόν μου, καὶ ὑπὲρ πᾶν θέαμα ἡ πλαστικωτάτη θέσις τοῦ Δεληγιάννη, ὀρθίου καὶ ἀκίνητου· καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα μὲ σφυγκτὰ ἐσταυρωμένους τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους.

Νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθην νὰ

κατασιγάσω λυπηρόν τι συναίσθημα, καταλαβὼν τὴν καρδίαν μου, ὡσὰν ἐβλεπα δυστυχεῖς παράφρονες, οἵτινες θραύσαντες τὰς ἀλύσεις τῶν, δι' ὧν ἐκρατοῦντο ἐν τῷ φρενικομείῳ, μέλουσι νὰ καταξέσχιθῶσιν ὀρμῶντες κατ' ἀλλήλων. Ἀλλ' ὅταν ἤκουσα τὸν Δουζίναν προτείνοντα νὰ διαλυθῇ ἡ συνεδρίασις εἰς ἐνδειξιν τῆς ἐθνικῆς συμφορᾶς, ἡ παιδρότης τὴν ὁποίαν ἐπέφερεν ἐντὸς μου ὁ εὐεργετικὸς κ. Δουζίνας διέλυσε τὴν λύπην μου.

Ἐθνικὴ συμφορὰ! ἀλλὰ τὰ καθ' ἑκάστην τελούμενα ἐν τῇ βουλῇ σας, ὁ φανατισμὸς, ἡ τυφλότης, αἱ μικροπρεπεῖς ἀποφάσεις, ἡ ἰδιοτέλεια, αἱ ὕβρεις, εἶναι ὀλιγώτερον ἐθνικαὶ συμφοραὶ; Καὶ δὲν ἔπρεπε λοιπὸν ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδριάσεως τῆς παρούσης συνόδου νὰ κλείσῃ ἡ βουλὴ κατὰ τὴν λογικὴν τοῦ Δουζίνα;

Καὶ νομίζω ὅτι ἡ ὀλιγώτερον πάσης ἄλλης ἐθνικὴ συμφορὰ εἶναι τὰ σημερινὰ ξυλοκοπήματα.

Ἦ πατέρες, ξυλοκοπεῖσθε! Ἄλλην εὐχὴν δὲν ἔχω νὰ σὰς δώσω. Τὸ ξύλον ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν παράδεισον, ἡ παροιμία εἶναι κοινὸς τόπος εἰς ὑπερθετικὸν βαθμόν, ἀλλὰ μὲ ὀδηγεῖ νὰ συμπεράνω, ὅτι ἂν ἐπιμελῶς καλλιεργήσῃτε τὰ παραδείσια δένδρα, θὰ καταστήσῃ παραδείσιαν καὶ τὴν βουλὴν σας. Καὶ ἡμεῖς μυριάκις προτιμῶμεν νὰ σὰς θεώμεθα ξυλοκοπούμενους ἢ νὰ σὰς ἀκοίωμεν ὑβρίζομένους.

Ἦ νομοθέται, ξυλοκοπεῖσθε! ἀφοῦ ἐπὶ τῆς ῥάχεώς σας προκαλεῖτε τὸ ξύλον, θὰ εἰπῇ ὅτι ἀτακτεῖτε ὡς παιδία σχολείου· καὶ ἀφοῦ εἴσθε παιδία, ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι θὰ σὰς διορθώσῃ τὸ ξύλον.

Ἦ ἀντιπρόσωποι, ξυλοκοπεῖσθε! τοῦλάχιστον τὸ ξύλον δεικνύει ὅτι δυνατόν νὰ εἴσθε ἄνδρες· ἐνῶ ὅσκις ὑβρίζετε χαριτωμένως, ὅπως συνειθίζετε, μόνον γυναῖων ἀξίαν ἔχετε.

Κουτρούλης·

ΒΟΥΛΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ, ΜΟΝΟΣΚΗΝΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΛΑΛΟΥΝΤΑ

ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ, ΜΑΝΔΑΛΟΣ, ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΣ, ΡΟΖΟΥ, ΒΑΡΒΟΓΛΗΣ, ΜΑΓΚΟΥΡΑ, ΓΡΟΘΙΑ, ΔΟΥΖΙΝΑΣ, ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΕΤΣΑΛΗΣ, ΠΕΤΡΙΤΣΗΣ, ΦΩΝΑΙ, ΚΑΙ ΑΛΛΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΒΩΛΑ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ, ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ, ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΟΙ, ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΝ, ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ, ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ (διευθυνόμενος σιγὰ σιγὰ πρὸς τὸ βῆμα ἀπομάσσων παταγωγῶς τὴν ριτὰ του, καὶ προβλέπων ἀγρίως τὴν συμπολίτευσιν).

Κύριε πρόεδρε χοῦμ, χοῦμ, νὰ κατατεθῇ ἐδῶ ὁ κατάλογος τῆς χθές, ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρέθη ὅτι ἦτο ἀπαρτία γκοῦχ γκοῦχ! ἂν ἦσαν 123 δὲν ἦτο νόμιμος ἀπαρτία χράπ χράπ, διότι αἱ Ἀδάμαι, ὁ συναικισμὸς, οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ λογαριασθοῦν ἄρτιοι χοῦμ χοῦμ, πλὴν τούτου ἔλειψε καὶ ὁ κ. Ἱερομνήμων χράπα χροῦπ, καὶ ἔμειναν 122 χρέπ!